

"To tak! Abych ještě povídal. Vida, a to by tak bylo. Taky mohli mít rozum. Co z toho mají, já mám po slečně. Teď zase budu sám." řekl z zamračené a patrně ho ta ztráta rmutila. Pojednání však ostře dodal: "Však kdyby slečna nebyla! To by viděh! To by byli dostali! Ale já mlčel k vůli ní, aby s ní nebylo ještě hůř. A ten darebák, ten Kypiena, já jsem vždycky říkal, že v něm není nic kalého, potměšilec jeden!"

Trvalo drahnou chvíli a stálo mnoho otázek, nežli Šedivý zvěděl, co se vlastně stálo, že baron po svém bývalém vojenském obyčejí, kdy své vojáky překvapoval, pojednou se rozběhl domů se převléct, co neč dělá a jak Ceypek hlídá. U samého stavení vrazil na Kypiena a známého šlechtice, a s tím že se dostal do hovoru, ale Kypiena že zatím utekl. A tu ten šlechtic že baronovi nadhodil, že se jde baron podívat na poklad, na spanilou svou maitressu —

Jak Ceypek u vypravování už nem došel, zarděl se zlosti jako krocan, a prudčeji doložil:

"To si mysleli, to hrabátko, že pán má u sebe nějakou takovou, lehkou, a směl se, když baron řekl, že to je neč. A hádali se: dnes už u nás byli dva páni oficiři, a pan obřevachtmistr poručík má brousit kordy. Rozumějí, co to je?"

Šedivý rozuměl, ale jen přisvědčil, a nebdaje tak toho ostře ho vyrovňání brudětko sporu, ptal se na Terezu, byla-li již doma.

Kdyby bývala! Ale nebyla! Zrovna jsme spolu docházeli, když se páni rozešli. Pan obřevachtmistr nás zhlídl. Tisíce čerehmanů! Slečna v těch kátech venkovských, a tak pozdě, samotna. A jak na ní udeřil! Bodejt, byl už jako čert. A to ten darebák, ten tanemistr! A také na mne, co ze slečny vodim, že zasloužim — Byl bych to nechal na sobě, k vůli ní, vědi," opakoval ostře, s důrazem, "sama k vůli ní, ale ona zas ne, že sama utekla, že se chtěla podívat na panstvo, a já že jí honil. A to měli stěstí, že to tak rekla. Stydějí se!" a Ceypek se rozhorloval víc a víc. "A to jsou učiteli! A to bylo říkání, a to po mně, jako po nějakém starém oslu, poslat!"

Šedivý jal se starocha chlácholit, než vpadl mu do řeči.

"A jestliže slečně stěstí zkazí, co z toho budou mít. A tu mají —" a sáhl do kapsy a podával Šedivému peníze. "To pan obřevachtmistr posílá, za to německé učení. To se pěkně vyplátilo. Slečnice a mně taky. Teď budu zas jako kůl. A pán bude zas jako čert. Co pak už teď tak zapomen, jak spolu hráli, a jak zpívala? Tak si jdou, a najdou si zas takovou hodinu, nebo si přijdou ke mně pro rekomendaci. Já jim ji dám."

Všecko naléhání Šedivého, všecko prošení, aby na Ceypkovi zvěděl, kde je slečna Terezie, bylo smárné. Staroch zamítl i zlostně baronovy peníze, které mu informátor nabídl. A když Šedivý nálehavě se tázal, je-li slečna v Praze nebo kde, snad že na venkově, zasmál se Ceypek pohrdlivě a zvolal:

"Zase u strýčka, a jakého!"

Otočil se a odešel.

Šedivý v ten okamžik již věděl, nebo byl alespoň na jisté stopě. — Jak Ceypek řekl, že je slečna u strýčka, mohl se mu myslet pan Lidl. Znal ho z expedice a hlavně z té doby, jak pomáhal P. Vrhovi hledat barona Materon, a jak sám tehdy vyzpátral, že je Lidl samotářem vzhledem příbuzný. Také ho jednou v Materonově domě potkal. Neměkal tedy a pustil se do Paškovské ulice, kde měl Lidl dva domy. Taha dne nevěděl nic, ale nazpějí nahlý jistě vzhledem, že večer přijela k Lidlovům nějaká slečna, a že tam zůstala. Vydechl si dechový. Po té ještě jednou šel na Ceypka, až by šel do trhu. Staroch krádel nějak zamýšleně; jak Šedivého shléhl, zamrmlal se a chtěl se uhnouti. Šedivý mu však nedal! docházejí ho volal. Je se

nebudě ptáti po slečně, nýbrž po panu baronovi, jak mu je, bylo-li co, sekal-li se, a jak to dopadlo.

"Jak to dopadlo! Jak to mohlo jinak dopadnout. Takové hrabátko a pan obřevachtmistr! Sek ho, až panáček má z toho polpazanost. Poleží si. A ten proslávý tanečník, ten šilhavý Kypiena — toho zas já zmaluju, aby se přestal nářinat. Jidáá šerolný! No, a oni, mají už zas hodinu, aby mohli panenky svádět, a říkám poslat!"

Sekl po něm šedivým okem a bráče něco sebral se země kořálk, a bral se rychlým krokem dále.

XIX.

Na staročeském posvícení.

To bylo uděláno, už to bylo lotovo; alespoň koléče byly upeřeny. A to se panímaně Vavákové v Milíčích dost uvolnilo. Peklať je se svými pomocnicemi: babičkou z výměnku, švagrovou, sestrou a kmotrou ze sousední vsi ce, lýden, v pátek před posvícením až dlouho do noci. Pomahaček byla plná světnice a hlubno až až. Zenských ústa nezavřely, a toho tloučení v hmoždíři, toho tření máku redlem, a jiných příprav všelijakých! Koláčů byla plná prkna, na stolech, na židlích, na podlaze, na lavicích, že nebylo pro ně hnutí ani ve světnici, ani na síni, u peci. Ale zřídily se, vonělo jimí všecko stavení, a Vaváková měla radost; ale již v sobotu ráno se od nich uvolnilo. Dáti je počaly výslužkou rozkšēt i pasáčka i skoták; také háček (pastýř koní a hříbat) dnes nevyhnal na pastvu, ale byl pěkny, slunečný den; musil na výpomoc. Sám hospodář jich za hodnou kopou odklidil, dal si je ráno naložit na vůz, do Poděbrad, kam jel pro pivo, aby měl výslužku na zámeček, a také pozdě, samotna. A jak na ní udeřil! Bodejt, byl už jako čert. A to ten darebák, ten tanemistr! A také na mne, co ze slečny vodim, že zasloužim — Byl bych to nechal na sobě, k vůli ní, vědi," opakoval ostře, s důrazem, "sama k vůli ní, ale ona zas ne, že sama utekla, že se chtěla podívat na panstvo, a já že jí honil. A to měli stěstí, že to tak rekla. Stydějí se!" a Ceypek se rozhorloval víc a víc. "A to jsou učiteli! A to bylo říkání, a to po mně, jako po nějakém starém oslu, poslat!"

Šedivý jal se starocha chlácholit, než vpadl mu do řeči.

"A jestliže slečně stěstí zkazí, co z toho budou mít. A tu mají —" a sáhl do kapsy a podával Šedivému peníze. "To pan obřevachtmistr posílá, za to německé učení. To se pěkně vyplátilo. Slečnice a mně taky. Teď budu zas jako kůl. A pán bude zas jako čert. Co pak už teď tak zapomen, jak spolu hráli, a jak zpívala? Tak si jdou, a najdou si zas takovou hodinu, nebo si přijdou ke mně pro rekomendaci. Já jim ji dám."

Všecko naléhání Šedivého, všecko prošení, aby na Ceypkovi zvěděl, kde je slečna Terezie, bylo smárné. Staroch zamítl i zlostně baronovy peníze, které mu informátor nabídl. A když Šedivý nálehavě se tázal, je-li slečna v Praze nebo kde, snad že na venkově, zasmál se Ceypek pohrdlivě a zvolal:

"Zase u strýčka, a jakého!"

Otočil se a odešel.

Šedivý v ten okamžik již věděl, nebo byl alespoň na jisté stopě. — Jak Ceypek řekl, že je slečna u strýčka, mohl se mu myslet pan Lidl. Znal ho z expedice a hlavně z té doby, jak pomáhal P. Vrhovi hledat barona Materon, a jak sám tehdy vyzpátral, že je Lidl samotářem vzhledem příbuzný. Také ho jednou v Materonově domě potkal. Neměkal tedy a pustil se do Paškovské ulice, kde měl Lidl dva domy. Taha dne nevěděl nic, ale nazpějí nahlý jistě vzhledem, že večer přijela k Lidlovům nějaká slečna, a že tam zůstala. Vydechl si dechový. Po té ještě jednou šel na Ceypka, až by šel do trhu. Staroch krádel nějak zamýšleně; jak Šedivého shléhl, zamrmlal se a chtěl se uhnouti. Šedivý mu však nedal! docházejí ho volal. Je se

meště, a že bude musit být 'kafe', kterého neměl pantáta rád. Rekla mu to, a on nic nevymlouval, nýbrž jen pokýval hlavou a dodal: "A po německu se budou ještě rozťahovat —"

Svílekal dlouhý, nedělní kabát a dal s hlavy klobouk panímaně, a by to vše uložila do truhly. Šero se již ukládalo na ves. Jako všude tak i na statku Vavákové rucl ponenáhu tichl. Jen na dvoře děvečky ještě hlasno hovořily, jak dvůr umotaly.

Ranní slunce, jasného, podzimního dne vyasvřilo na umetený dvůr i na žistou zásep, na vyvělené kování chomoutů a femenů, visících u stájí na zdi, na všechn pokřizeny státek, nevzhledilo však nikoho. Všichni již byli vzhůru a hospodář té chvíle řezal, rozekáváje na síni na špaluku maso, jak hospodyně vedle stojí a s pekáči již čekají, si přála. — Venku na jeho rozkaz vrata otvírali. Otevřela se dokořán a dlouho nebyla prázdna a volná. Přicházeli první hosté, přišel a nezvaný, příbuzný hospodářův čeládky. Jich nikdo u vrat, ani na záspi nevítal, nýbrž šli sami první pozdravit pantátu a panímanu. Pak už se dostavili zvaní; přespólní příbuzní a známí, sedláci dlouhých vlasů za námi sčesaných v dlouhých kabátech tmavozelené barvy s lesklými, nezvanými knoflíky, v kloboucích nebo vydrovkách, v brslenkách, v botách nebo v punčochách a střevelech. A se sedláky jejich děti, boji v beraníčkách a v kazajkách, děvčata v pestrých kátech, s bobostnými, na bíranými límei u košle, ženy v mezulánkách a enjčáckých pentli lemovaných, v pantoflech i ve střevelech, v kabátech rukávů od zápěstí k ramení se šfílech, v květovaných zástěrách, v bělostných plnáčích.

Pak přijela na bryčce dobrá známá sousedka ze Súdské a dvě ma děti, sama ve zlatém šepci, v kabátku bílého ržovém kožením kou lemovaném, a granáty a dukátem na krku, v šustlech suknech, boubelatá, hovoruná, veselá, a hned za ní na vozíku mladší dcera Vaváková, Kateřina, z Nudie se svým mužem.

Ty všechny vřítal na záspi hospodář ve vestě, v bělostné košili širokých rukávů, máje na nohou střevele, modré punčochy a brslenky. Pak na rychlo kazajku oblékl a ven ke vratům záel, když přiběhl nejmladší synek, ze čtyř, kte, té měl doma, oznámit, že páni jedou. To bylo po jedenácté, kdy po vai bylo hlubně znáti posvícenské veselí. Mladí, staří v nedělních kátech, u ženských veselých, živých barev, mihali se cestou, mezi staveními, mezi stromy listů již žlutnoucího, prozřátého jasným sluncem, neb stáli ve skupinách nebo vítali přicházející a přijíždějící hosti. Hřesní vozů a lidské hlasy přehlušovala hudba potulných šumařů hracích v nádrovích, u dveří.

Za těch zvuků a za toho šumu dojížděly zvolna k Vavákovu statku otevřené kočár na ohraných perách, tažený párem vykrmených huňdáků s příslužnými ohony, a za ním žluté natřené okročě š "buřt" a jedním koňem. V onom sedly v zadu dvě paničky v kloboucích, v náramných úsecech, v ohromném fieuhu, jedna se zelenou, druhá s ržovou šerpu, v salupecch, obě suché, o- bě ohnutých nosů (paní na pravo, paní kontribuční, měla vůči). Proti nim dva hladce oholení páni u květovaných, vyšívanych vestách hedvábných, v třírohých kloboucích, v pudrovaných vláseňkách, jeden, pan kontribuční, tlustý, v zeleném, druhý, pan aktoar, suchý, v hřebčkovém kabátě. Oba čm žste vsí jeli, čm včce se lidé zastavovali, a po nich hleděli, stávali se tím vážněji. Nemluvíli, jen vážně až přísně hleděli, na posravy jen tu tam důstojně hlavou pokynuli, pan kontribuční, máje pravici a přesty, plným lesklých přestů, od sebe na stěhu položenou, našaukl i trochu své pině, rumně tváře.

Lidl se nimi hleděl i za pšaven v okročě a tlustou jeho ženou v šepci, povídal si a nich, jak jsou vystrojeni, jak sedí, jak jde s kontribučního strach i tu, a že ledou vychytá vyřát. Ten, má je v pozadí své syny a kupu bezdůvěrných diváků, starých, mladých, bozých, chutných, vřítal v

bráně uctivě panské hosti, jimž teď i hospodyně, vystrojená, v bělostných rukávech, krátkých, v květované šifrovače a zástěře, ve květovaném šátku na babku avázaném, vstříc vyšla s radostnou tváří. Panstvo, vespolek německy a mícháně hovoře, přijímalo to všechno blahosklonně, a důstojně se ubíralo, provázeno hospodářem přes zásep do velké světnice nevysokého stropu, kde se od vesnických hostů na pány stoje čekajících skoro setmělo, a kde se již proběhávaly ubrusy na stolech kolem do kola sestavených a lesky se čínové slánky i proběhávaly květované talíře na místě pro pány určeném, kdežto na ostatních stolech stály hliněné talíře do běla polévané a malovanými jelyny.

Dvůr naplnil se povozy, stáj koňmi, jež obstarávali přespólní čeledínové a domácí čeládky. — Pak se dali do jídla a do pití, přineseno jim na uvítanou; za nedlouho pak je k vlastním obědům volali. Usadili je na síni u dvou stolů s domácí čeládkou a jejími příbuznými.

Z velké světnice zaznívaly sem už činkot talířů a sklenic, šum hostů, z nichž na prvním místě zámečtí sedli u oběda. Rychtář záel pobožnou modlitbou. Poblíže páni sedla kmotra ze Súdské, dále příbuzní a známí sešli dle významu i věku. I šlo jídlo za jídlem, polivky, masa, pečité i vudlové s okurkami v kopru, v duhovém i vinném listí ládenými, s omáčkami, sladká jídla, bylo piva jako u Dolan, hořkého, polyčkového i dobrého Pražského (výdro měli v kontě na síni a nejstarší syn čepoval). I víno stálo na stolech i rosolky. Hospodář i hospodyně pobízeli, nutili, aby všichni pili a dali si chutnat, zvláště páni; tím se hospodyně přes tu chvíli omlouvala, že to tak není, jak vzácné paní jsou zvyklé, aby rády odpustit a za vděk vzít se prostou, sešlou stravou. —

A paničky braly za vděk a jedly, a ještě vle páni, a nejvíce pan kontribuční, jenž se již ústa blýstěla samou mastnotou. Ten rychtářku pro ramení poplaval, že by měla jít na zámeček za kucharka, takové husičky a takové kachynky že ještě nejedl. A ohvářil dále, nebdaje, že pan kontribuční se začarovala a napomínala.

"Aber, Hans, bedenke doch, wo du bist!" Pak přinesl jí a paničkám rychtář talíř bohatých brozů a postavil před ně také košiček krásných liskových oříšků, že byl jeden jako druhý, samé vybrané. Klada je na stůl povpověděl nějak kazatelky s jakýmisi důrazem, že ty oříšky jsou na památku Přemysla oráče, jenž ze stavu selského š oráčského povýšen byl na knížete českého.

Bylo čm dále tím šumněji a veseleji v jizbě a na síni. Jen paní oficiřky chovaly se zdrželivě a hovořily skoro jen německy, sousedek svých si jen málo vřímajíc. Za to jejich paní manželé si přibíhali a zapomínajíc na všecko úřední důstojnost počali rozvažovat.

Na síni hluk a rucl se vznášal. Zebráci přeházeli a odehávali, i všelici poestní a hudební. Přes tu chvíli zazvučela nějaká muzika: drnkavá harfa, veselá housle, pak měkký hlas lesního rohu, až posléze starý dudák v opelchané vydrovici v krátkém košičku na zádech květovaném naplnil síň, jizbu i všechn statek svou pronikavou notou.

Než pojednou a rázem utichl. Za to se hluk na síni vznohl, i výsknutí se ozvalo z tláčenice, jež se tam schumelila, valle se k otevřeným dveřím svřítalo. U prahu se ten chuměl zarsnil a v čele jeho stannl v šosatém, huňdém kabátě vysokého do týla límece, v manžestrových nohavících po kolena, v spravovaných punčochách a ve střevelech s nezvanými přestkami nevelký muřk. Byl hubený, nemladý, zarudlého nosu, a držel v levé ruce třírohý klobouk, v pravé partesy. Kolem něho skupilo se několik školáků a nejbíle něho, zrovna u boku, stálo šví dvanásleté dítě, polo městský, polo vesenský ošně a notnou bráhou koženou na řemeně přes ramena zavřčenou.

Zimní páni se smáli, mladí, vesnilí hosté u stolu se šfouchali, teď že bude něco k směchu, že zámečkým. Pan kontribuční zvolna a ne namáhání vytahoval šmelový šáček a při tom velkopanský zpovídal kantora, že se má tu dobře, tu že je dobrá škola a co má tady platit. A čtverák kantor, jenž měl od každého dítěte za čtyři neděle pecen chleba a sobotěsnu od slabikových krejcar, od čtení dva, od psaní a počítání tři krejcare, což všecko při pětadvaceti dětech na živobytí nikterak nestačilo, ukláněl se zámečkému pánu, usmíval se a tuze si líboval, tu že teď dobře, tuze dobře, husích stěhýnek a pšeně a piva i vína co hrdlo rádí, až bude tamhle do té mošny jeho Marjánky a klukům vybývat, a sobotales, to že nechtá na uznání vzácných milostpánů.

(Pokračování.)

Bolení hlavy ukracuje věk. Časté bolení hlavy, ponechání se tak, směřuje k ukračení věku tím, že způsobuje nervové vysílení, jež následky pocítí celé tělo. Na tisíce osob po léta s úspěchem uhlídali, a na něj aby si také vzpomněli, i na jeho žizeň, a že by to byl osmý div světa, kdyby neudělá, protože je z počtu těch, kterým čisat Nero čtvrtý díl světa oddělil, a proto quadruplatores, t. j. čtveráci se nazývají.

To již, usmívaje se a očima mhouraje, říkal poblíže stolů, nastavuje partesy, nejprve pánum

li, teď že bude něco k směchu, že zámečkým. Pan kontribuční zvolna a ne namáhání vytahoval šmelový šáček a při tom velkopanský zpovídal kantora, že se má tu dobře, tu že je dobrá škola a co má tady platit. A čtverák kantor, jenž měl od každého dítěte za čtyři neděle pecen chleba a sobotěsnu od slabikových krejcar, od čtení dva, od psaní a počítání tři krejcare, což všecko při pětadvaceti dětech na živobytí nikterak nestačilo, ukláněl se zámečkému pánu, usmíval se a tuze si líboval, tu že teď dobře, tuze dobře, husích stěhýnek a pšeně a piva i vína co hrdlo rádí, až bude tamhle do té mošny jeho Marjánky a klukům vybývat, a sobotales, to že nechtá na uznání vzácných milostpánů.

Stau se v tomto domu nyní hojně božské požehnání

A hoši a děvče vpadli:

Přátelé i pozvaní radujte se spolu

A zpívali dál: když pobožnou píseň dozpívali, říkal kantor vln rychtáři hospodáři a všem pánum hostům a jejich manželkám, aby toho veselí ve zdraví užili a bylo je pánbůh při zdraví zachoval, a by se přes rok tak veselo mohli uhlídali, a na něj aby si také vzpomněli, i na jeho žizeň, a že by to byl osmý div světa, kdyby neudělá, protože je z počtu těch, kterým čisat Nero čtvrtý díl světa oddělil, a proto quadruplatores, t. j. čtveráci se nazývají.

To již, usmívaje se a očima mhouraje, říkal poblíže stolů, nastavuje partesy, nejprve pánum

Stau se v tomto domu nyní hojně božské požehnání

A hoši a děvče vpadli:

Přátelé i pozvaní radujte se spolu

A zpívali dál: když pobožnou píseň dozpívali, říkal kantor vln rychtáři hospodáři a všem pánum hostům a jejich manželkám, aby toho veselí ve zdraví užili a bylo je pánbůh při zdraví zachoval, a by se přes rok tak veselo mohli uhlídali, a na něj aby si také vzpomněli, i na jeho žizeň, a že by to byl osmý div světa, kdyby neudělá, protože je z počtu těch, kterým čisat Nero čtvrtý díl světa oddělil, a proto quadruplatores, t. j. čtveráci se nazývají.

To již, usmívaje se a očima mhouraje, říkal poblíže stolů, nastavuje partesy, nejprve pánum

Stau se v tomto domu nyní hojně božské požehnání

A hoši a děvče vpadli:

Přátelé i pozvaní radujte se spolu

A zpívali dál: když pobožnou píseň dozpívali, říkal kantor vln rychtáři hospodáři a všem pánum hostům a jejich manželkám, aby toho veselí ve zdraví užili a bylo je pánbůh při zdraví zachoval, a by se přes rok tak veselo mohli uhlídali, a na něj aby si také vzpomněli, i na jeho žizeň, a že by to byl osmý div světa, kdyby neudělá, protože je z počtu těch, kterým čisat Nero čtvrtý díl světa oddělil, a proto quadruplatores, t. j. čtveráci se nazývají.

To již, usmívaje se a očima mhouraje, říkal poblíže stolů, nastavuje partesy, nejprve pánum

Stau se v tomto domu nyní hojně božské požehnání

A hoši a děvče vpadli:

Přátelé i pozvaní radujte se spolu

A zpívali dál: když pobožnou píseň dozpívali, říkal kantor vln rychtáři hospodáři a všem pánum hostům a jejich manželkám, aby toho veselí ve zdraví užili a bylo je pánbůh při zdraví zachoval, a by se přes rok tak veselo mohli uhlídali, a na něj aby si také vzpomněli, i na jeho žizeň, a že by to byl osmý div světa, kdyby neudělá, protože je z počtu těch, kterým čisat Nero čtvrtý díl světa oddělil, a proto quadruplatores, t. j. čtveráci se nazývají.

To již, usmívaje se a očima mhouraje, říkal poblíže stolů, nastavuje partesy, nejprve pánum

Stau se v tomto domu nyní hojně božské požehnání

A hoši a děvče vpadli:

Přátelé i pozvaní radujte se spolu

A zpívali dál: když pobožnou píseň dozpívali, říkal kantor vln rychtáři hospodáři a všem pánum hostům a jejich manželkám, aby toho veselí ve zdraví užili a bylo je pánbůh při zdraví zachoval, a by se přes rok tak veselo mohli uhlídali, a na něj aby si také vzpomněli, i na jeho žizeň, a že by to byl osmý div světa, kdyby neudělá, protože je z počtu těch, kterým čisat Nero čtvrtý díl světa oddělil, a proto quadruplatores, t. j. čtveráci se nazývají.

To již, usmívaje se a očima mhouraje, říkal poblíže stolů, nastavuje partesy, nejprve pánum

Stau se v tomto domu nyní hojně božské požehnání

A hoši a děvče vpadli:

Přátelé i pozvaní radujte se spolu

A zpívali dál: když pobožnou píseň dozpívali, říkal kantor vln rychtáři hospodáři a všem pánum hostům a jejich manželkám, aby toho veselí ve zdraví užili a bylo je pánbůh při zdraví zachoval, a by se přes rok tak veselo mohli uhlídali, a na něj aby si také vzpomněli, i na jeho žizeň, a že by to byl osmý div světa, kdyby neudělá, protože je z počtu těch, kterým čisat Nero čtvrtý díl světa oddělil, a proto quadruplatores, t. j. čtveráci se nazývají.

To již, usmívaje se a očima mhouraje, říkal poblíže stolů, nastavuje partesy, nejprve pánum

Stau se v tomto domu nyní hojně božské požehnání

A hoši a děvče vpadli:

Přátelé i pozvaní radujte se spolu

A zpívali dál: když pobožnou píseň dozpívali, říkal kantor vln rychtáři hospodáři a všem pánum hostům a jejich manželkám, aby toho veselí ve zdraví užili a bylo je pánbůh při zdraví zachoval, a by se přes rok tak veselo mohli uhlídali, a na něj aby si také vzpomněli, i na jeho žizeň, a že by to byl osmý div světa, kdyby neudělá, protože je z počtu těch, kterým čisat Nero čtvrtý díl světa oddělil, a proto quadruplatores, t. j. čtveráci se nazývají.

To již, usmívaje se a očima mhouraje, říkal poblíže stolů, nastavuje partesy, nejprve pánum

ZDARMA všem trpícím mužům, ženám a dívkám.

Obdržíte na zkoušky lék zdarma na několik dnů.

Wheelerovo Bylinné thé je silitel jater, ledvin a krvečistite

Muži, ženy, dívky a starouškové.

Často nevíte, co Vás více bolí, a tu náš lék dá úlevu a zdraví.

Žádný patentní lék. Píste ještě dnes.

Je to čistý přírodní lék, zdravotním zákonem prozkoumaný a zaručený, že jest takovým, jak se o něm praví. Poskytne úlevu při zácpě, záduše, kyslosti v žaludku, slznatosti, obtížném trávení, jaterních obtížích, bolestech hlavy, červech, bolesti v zádech, nezáživnosti, malarii, kašli, nastuzení, bolavém srdci, zlaté žile, revmatismu, neuralgii, dně, bolesti v boku, bolesti v kříži, rozčilenosti, zemdlenosti, ztrátě chuti k jídlu, ospalosti, žloutence, pupeněch, vyrážce, tasemnicí, svrabu, vodnatelnosti, ardeční vadě, boulicch, nádorech, šlejlích, zastaralých bolestech a všech nepořádekch krve a ledvin. — Chuti jest velice příjemné. — Žádné jiné thé se nemůže ani provonati a nashé thé, neb mají obyčejně jen několik druhů bylin v sobě a mohou se tím pádem velice levně a ve větším množství prodávat. Pomáhat však nemohou podobné léky jako naše thé, které má v sobě 12 vzácných drahých a mnohá z jiných zemí přivezených bylin a každá z nich koná zvláštní povinnost v těle lidském. Žádné boleni po užívání.

Máme též zaručené léčení pro KATAR. Trpící, slabé, unavené, předčasné zastaralé matky a ženy, slabé a bledé dívky. Máme zvláštní léčení pro muže a pro všechny bolestné, choulolistivé nemoce žen a dívek v jakémkoliv případě a v každém věku. Neodkládejte s léčením, a bude pozdě. Zachraňte Vaše zdraví. Jsme vždy trpícím mužům, ženám a dívkám k službám. Na tisíce krajanů užívalo a užívá naše léky k úplné spokojenosti a kdo jednou naše léčení zkusil, sám je z vlastního přesvědčení dále doporučuje trpícím. Popíste a důvěrou svou nemoc a pošleme Vám obratem pošty poradu a lék zdarma na několik dní na zkoušku a knížky o nemocch. Neposlajte peněz! Zkouška Vas přisvědčí. Račte psát, jak jest Vam líbo, anglicky neb česky. Adresa:

MARIE VOTÝPKA, c. of Theophiline Remedy Co., Dept. 10, So. Bend, Ind

li, teď že bude něco k směchu, že zámečkým. Pan kontribuční zvolna a ne namáhání vytahoval šmelový šáček a při tom velkopanský zpovídal kantora, že se má tu dobře, tu že je dobrá škola a co má tady platit. A čtverák kantor, jenž měl od každého dítěte za čtyři neděle pecen chleba a sobotěsnu od slabikových krejcar, od čtení dva, od psaní a počítání tři krejcare, což všecko při pětadvaceti dětech na živobytí nikterak nestačilo, ukláněl se zámečkému pánu, usmíval se a tuze si líboval, tu že teď dobře, tuze dobře, husích stěhýnek a pšeně a piva i vína co hrdlo rádí, až bude tamhle do té mošny jeho Marjánky a klukům vybývat, a sobotales, to že nechtá na uznání vzácných milostpánů.

Stau se v tomto domu nyní hojně božské požehnání

A hoši a děvče vpadli:

Přátelé i pozvaní radujte se spolu

A zpívali dál: když pobožnou píseň dozpívali, říkal kantor vln rychtáři hospodáři a všem pánum hostům a jejich manželkám, aby toho veselí ve zdraví užili a bylo je pánbůh při zdraví zachoval, a by se přes rok tak veselo mohli uhlídali, a na něj aby si také vzpomněli, i na jeho žizeň, a že by to byl osmý div světa, kdyby neudělá, protože je z počtu těch, kterým čisat Nero čtvrtý díl světa oddělil, a proto quadruplatores, t. j. čtveráci se nazývají.

To již, usmívaje se a očima mhouraje, říkal poblíže stolů, nastavuje partesy, nejprve pánum

Stau se v tomto domu nyní hojně božské požehnání